

TAMÁS ÉS A FÉLELMETES SODALÁDA

Késő este volt már, a lefekvés ideje rég elmúlt. Tamás egyedül volt a szobájában, és az ablakon keresztül kibámult a csillagokra. Azok gyengéden néztek rá vissza, és egy pillanatra úgy tűnt, mintha az Északi Sarkcsillag még kacsintana is egyet. Kintről hallatszott, ahogy Anya és Apa fogat mosnak, de aztán megszűntek a neszek, és az ajtó alatt már nem szűrődött be fény. Tamás az ágyában feküdt. De nem békésen hevert, hanem félve húzta össze magát a paplan alatt, és a ládát várta. Egyhete már, hogy először megjelent, csak úgy a semmiből, a szoba közepén.

Megpróbált visszaemlékezni, hogyan történt. Aznap egész délután Petiéknél játszott, odaát a völgyben. Sokat bújócskáltak a kertben, aztán elmentek fagyalatozni. Már nagyon elfáradt, amikor este hazaért, ezért nem is ellenkezett, amikor szóltak, hogy menjen lefeküdni. Anya bement hozzá, hogy felolvasson még egy mesét, de már leragadtak a szemei, és el is aludt egy kicsit. Azt sem vette észre, hogy Anya összecukta a könyvet, és halkán kiosont.

Arra riadt fel, hogy a láda hatalmas dübörgéssel becsapódott a szoba közepére, majd elterpeszkedett az ágy és az ajtó között félúton. Csak úgy, a semmiből került oda. Nem jött sehonnan, és láthatóan menni sem akart semerre. Szuszogott.

Tamás mozdulni sem tudott az ijedtségtől, a láda jelenléte teljesen megbénította. Kiáltani akart Anyának és Apának, de nem jött ki hang a torkán. Ezért összehúzta magát a paplan alatt, és várta, hogy mi fog történni. A láda csak egy-két percig maradhatott, ami azonban inkább óráknak tűnt. Aztán hirtelen, egy nagy dörrenéssel távozott a semmibe, ahonnan jött. Csak a szőnyeg őrizte meg a nyomát hajnalig. Azóta pedig minden éjszaka megjelent a szoba közepén, pontosan úgy, mint a legelső napon.

Egy hét telt el így, illetve egészen pontosan hat nap és hat éjszaka. – **Ha ma is eljön, akkor ma fog megjelenni hetedszerre** – gondolta Tamás.

És a láda eljött. Nem sok minden jelezte az érkezését. Talán a függöny halk rebbenése elárulhatta volna, talán nem.

Így aztán még rémisztőbb volt a hangos durranás, és az, ahogyan ismét megjelent a szoba közepén. Hetedszer. Úgy, mint az előző hat napon keresztül. Megint elterpeszkedett a szőnyegen, pontosan az ágy és az ajtó között, hogy ne lehessen megkerülni. Aztán szuszogni kezdett.

De nem ez volt a legfélelmetesebb. Még rosszabb volt, hogy a szuszogás lassan átment halk nyöszörgésbe. Aztán egy kicsivel később a láda halkán sírni kezdett, és közben teljesen lehűtötte maga körül a levegőt, amíg a szoba is egészen jeges lett. Csak Tamás érezte azt, hogy melege van. Annyira megizzadt, hogy teljesen vizes lett a lepedője. Próbált nem odanézni a ládára, de ettől a hangok csak még jobban bántották a fülét. Igyekezett összeszedni a bátorságát.

– Hat napon keresztül eljött, és aztán mindig eltűnt. Akkor ma is el fog tűnni, csak ki kell várnom. – suttogta magának.

– És ha eddig nem lett semmi bajom, akkor ma sem lesz. – tette hozzá, és lassan egyre nyugodtabb lett. Már nem izzadt annyira, nem vert úgy a szíve, és valahogy kevésbé is aggódott. Sőt! Inkább egyre kíváncsibb lett.

– Meg kellene tudni, hogy mi van benne. – gondolta. **– Hiszen mi van, ha nem jön el még egyszer? Mi van, ha most utoljára látom, és sosem tudom meg, hogy mi van benne?**

Odanézett, és valahogy már nem is tűnt olyanfélelmetesnek. A láda abbahagyta a sírást, és egészen békésen szuszogott a szőnyegen. Tamás erőt gyűjtött, és a jobb lábát kicsúsztatta a paplan alól. Egy perc is eltelt, mire kitette mellé a másikat is, az már sokkal kevésbé sietett, mint az első.

Lassan felállt, majd lépett egyet a láda felé.

Aztán egy másikat.

És egy harmadikat.

Negyediket.

Az ötödikkel már csak egyetlen lépésre volt a ládától.

A hatodikkal odaért.

Ott állt mellette. A láda erre abbahagyta a szuszogást. Tamás óvatosan lehajolt, és az egyik kezét rátette. Így állt mellette egy darabig, amíg összeszedte a bátorságát, hogy megpróbálja felnyitni.

Amint a láda teteje résnyire nyílt, történt valami, amit nehéz szavakkal elmondani. Először fény áradt szét a szobában, majd Tamás azt érezte, hogy már teljesen nyugodt. A keze, amellyikkel kinyitotta, szorosan rátapadt a láda tetejére, mintha valami odaragasztotta volna.

Hirtelen elkezdett emlékezni arra, hogyan félt a ládától, majd sorban eszébe jutott minden más félelme is. Elsőként az, hogy meg szokott ijedni a pókoktól, különösen a nagyobb, fekete pókoktól, amik bejönnek a lakásba. Ahogyan ez a gondolat eszébe jutott, a félelem érzése megindult a fejéből, és a kezén keresztül a lábába kúszott át. Még utoljára érezte az ujjain, aztán a láda teljesen beszippantotta, és Tamás már soha többet nem félt a pókoktól.

Aztán eszébe jutott, hogy fél azoktól a kutyáktól, amik vadul ugatnak, és vicsorognak a kerítésen keresztül, amikor elbiciklizik mellettük. És ez a gondolat is elindult, majd besiklott egyenesen a ládába.

Ekkor a vihar jött, amitől Tamás nagyon tartott. Jó érzés volt, hogy a mennydörgés miatti aggodalma, mintha csúszdán csúszna, úgy sietett egyenesen a láda mélyére, hogy ott örökre eltűnjön. Utána következett az ijedtség a szomszéd Gerzson bácsitól, akinek az a fura kalapja van. Aztán a rémület a tigristől, a kígyótól, a lecsavarható kupakos töltőtollaktól, meg a zsemlegombóctól.

Ezekről a dolgokról félt régebben, de ezek a rossz érzések most mind a ládába kerültek. És Tamás már tudta, hogy a láda miért nyöszörgött és sírt. Más gyerekek félelmei is benne voltak. Az összes rossz érzése annak a több ezer gyereknek, akiket már meglátogatott. Akkor megértette, hogy a láda azért jött el hozzá, hogy megszabadítsa a félelmeitől.

Ahogy minden rossz érzést magába szívott, magától becsukódott, és eleresztette a kezét. Tamás hátrébb lépett, mire a láda lassan felemelkedett a szőnyegről, és elkezdett lebegni. Pörgött maga körül kettőt-hármat, majd egy halk sóhajjal hirtelen eltűnt a semmibe, oda, ahonnan jött.

Tamás egyedül maradt a szobában. Ott állt a szőnyegen, és olyan boldognak érezte magát, mint még soha azelőtt. Minden félelme benn maradt a ládában, és azzal együtt eltűnt örökre. Visszafeküdt az ágyába, és kinézett a csillagokra. Megint úgy tűnt, hogy az Északi Sarkcsillag rákacsint, és Tamás ez alkalommal visszakacsintott. Aztán magára húzta a paplant, és szép lassan belealudt a legmélyebb, legédesebb álomba a világon.